

sked om, hvad de har lidt? — lad det saa gaa aldrig saa meget ud over Kvindernes Nerver og Mændenes Humør!

Ogsaa i denne Bog viser Inga Nalbandian sit kunstneriske Herredømme over Stoffet. Man læser Bogen, ikke blot fordi Emnet fængsler, men ogsaa fordi hendes Fortællerkunst er saa ægte og saa personlig præget og bærer Vidnesbyrd om det medfølelde, sorgfulde Hjerte, som banker bag disse Skildringer. Højest staar næsten Skildringen af „Hagop og hans Kvinde“. Med sikker Haand og elskværdigt Lune har Forfatteren tegnet dens Figurer, saaledes at de præger sig i Læserens Bevidsthed. Paa Bogens mørke Baggrund virker denne lille Fortælling som en lys og smilende Oase. —e.

Annette Jensen: Orkis. Nyt Haandarbejde. Udførlig Vejledning og originale Mønstre. 2. Hefte.

Det er nu 11 Aar siden, at Annette Jensen udsendte sit første Haandarbejdshæfte paa det danske Bogmarked, og der foreligger nu fra hendes Forlag i Stege 17 saadanne Haandarbejdshæfter, hvoraf der i alt er solgt 60.000. Dette er jo noget af en Rekord; men det viser tillige, at Annette Jensen med sine Hæfter har imødekommet et Savn hos Kvinderne. Der er da ogsaa Grund til at tro, at dette sidste Hefte, som bringer 33 Mønstre for Orkisarbejde ledsaget af en let fattelige Vejledning, vil blive stærkt efterspurgt. Orkis er jo et beskedent Haandarbejde, som kræver de mindst mulige Redskaber; det eneste skulde være, at Traaden, hvoraf de sirlige Mønstre skal dannes, forsvandt fra vort hjemlige Marked, hvad der jo desværre er megen Udsigt til. Men derfor skader det jo ikke at sikre sig Heftet, som koster 1 Kr. —e.

„Københavnnerinden“.

—o—

(Forsinket paa Grund af Pladsmangel)

Der sad to af de meget omtalte „Københavnnerinder“ ved Eftermiddagskaffen i et Feriepensionat ude ved en af Sjællands Strande. Deres Signalement var ganske det af Expertten J. v. Jensen i „Politikens“ Kroniker opgivne: Almindelig Højde, ualmindelig højt Kryds, askefarvet Haar uden Hat, lange, nette Ben under halvkklar, helt kort Sommerkjole. Deres hen-

holdsvis Stilling: Kontordame og Konservatorieelev.

„Nu er I sandt for Herren i „Politiken“ igen!“ udbød Argus med Næsen i Avisen, som Landposten lige havde slængt ind ad Døren. „Vil I høre?“ — Stormende Akklamation. Argus læste:

„Senere hen i den rigtig hede Tid har de unge Damer saa godt som ingenting paa, faar man dem mellem sig og Solen, naar de er ude at gaa, skinner Dagen lige igennem det hvide Fnug af en Kjole, saa at man aner som i et Luftsyn Skyggen af et Par lange, nette Ben, og naar Københavnerinden cykler imod Vinden, og den er da altid imod, har hun et Stræb med at pille Fnugget ned over Knæene, taalmodigt, den ene Gang efter den anden, for Vinden blæser og blæser, og Kjolen maa pilles ned igen i det uendelige. Er hun til Fods, kommer Vinden ogsaa og er grov, gør alting dobbelt, som naturligvis er dobbelt — det blæser paa dig, du Hofftebrede! Korset eller anden Legemstvang er jo nu Gudskelov ukendt. Københavnerinden har som Killinger under Kjolen, naar hun af en eller anden Grund har travlt og løber over Gaden — tab ikke Brysterne, trinde Pig!“

Videre kom Argus ikke den Gang. „Fy for den Ledel!“ udbød Kontordamen.

„Hvad er det for et Skvadderhoved af en Journalist?“ spurgte Konservatorieeleven i den for „Københavnerinden“ ejendommelige Jargon.

„Det er ikke en Journalist, — saadan vilde en virkelig Journalist aldrig skrive,“ svarede Argus bebrejdende. „Det er Danmarks genialeste Forfatter, det er selve Johannes V. Jensen.“

„Johannes V. Jensen?“ gentog Kontordamen med skamløs Ligegyldighed. „Kender ham ikke.“

„Jeg heller ikke,“ sagde Konservatorieeleven. „Men jeg kan saa levende forestille mig ham. Det er nok saadan en gammel, tykmavet Faun, som han, der altid ligger i Marehalmen med sin Kikkert, naar vi er i Bad, Du ved ham, Luffe-Agurken.“

„Skal jeg nu ikke hellere gaa videre,“ foreslog Argus, og læste uden at afvente Tilladelsen:

„Om Søndagen sværmer de langt ud i Landet, Sjælland er som en stor Cyklepark hver Søndag, overalt hvide Kjoler paa Vejene. Der er da ikke en

Skov paa Øen, hvor man ikke ser et Knippe Cykler lænet op ad Træerne og Glimt af unge Piger i det Grønne, der er ikke den Strand, hvor ikke Cykler findes slængt i Marehalmen og en Flok kvindelig Ungdom i Færd med at dyppe sig i de solblaa, venlige Bølger. Det er tredje Sommer siden den skrækelige 1914, at jeg beder denne samme Bøn: Lad dem bade saadan, lad Freden blive ved vore Kyster! Lad der ikke ske noget, som jager dem i Land og faar dem til at skriges og græde!

Nej, vi har beholdt Fred, vore Kvinder er endnu beskyttet. De véd end ikke, hvor udvalgte de er, paa deres Ø, midt i et Hav af Lidelser, og lad dem aldrig faa det at vide!

Det har vel næppe staaet dem syndelig klart, at Tørke og Misvækst har truet Landet, i Mangel af Krig og anden Nød, de kan ikke tænke over sligt, det vilde ikke klæde dem, og det maa man lade dem, at Regn kommer der jo heller ikke af, at selv Mændene faar graa Haar i Hovedet. De er i Naturen, ikke udenfor den, laborerer ikke med den, og naar det er tørt, saa er det tørt; hvad der saa sker, Kvinderne vil faa *their fill*. . . .“

Der røg en Kop i Gulvet, og nu gik det løs, fra begge Sider.

„Hva' bilder han sig ind?“ — „Tror han vi Københavnerinder er rene Bælam fra forrige Aarhundrede?“ — „Har vi maaske ikke faaet Valgret?“ — „Tjener jeg ikke allerede nu saa meget, at jeg snart kan forsørge baa- de mig selv og en Mand?“ — „Han har jo simpelt hen ikke Begreb om det, han skriver om.“

„Vent nu bare lidt, — der kommer mere,“ skreg Argus midt i Trommeilden.

Hun læste; d. v. s. hun sprang over alt det, som ikke vedrørte Temaet: „Københavnerinden“.

„Sorgløs cykler hun omkring og aner ingenting, hverken om Krig udenlands eller eventuel Hungersnød hjemme, hun har ingen Valpladser, hvor det gaar paa Livet løs, ingen blodige Historier, ingen Tragedie. . . .“

Men nu begyndte de begge at trampe sindssvagt i Gulvet med Fingrene i Ørene.

„Ned med ham! Vi anlægger Sag! Hvor tør saadan en slet og ret Hr. Jensen behandle os Københavnerinder som Idioter? Tag ham i Ørene i Dit Blad, kære Argus, Du er dog den eneste som rigtig forstaar os, saa